

Brød eller med Forbedringshusarbeide". Her foreslaas det at affatte Paragrafen saaledes: "Den, som ved uterligt Forhold eller ved uanstændige Ord, Væder eller Handlinger, krænker Blufærdigheden eller giver offentlig Forargelse, straffes med Fængsel paa Vand og Brød eller med Forbedringshusarbeide." Det Nye bestaar altsaa deri, at man efter Ordene „uterligt Forhold" har søiet til „eller ved uanstændige Ord, Væder eller Handlinger". Men naar man mener, at der herved ikke sker nogen væsentlig Forandring, og at det kun er en Tydeliggjørelse, tror jeg, at man misforstaar § 185. Det har ikke været Meningen, at § 185 skulde omfatte enhver Uanstændighed i Ord, Væder eller Handlinger. Jeg skal tillade mig i den Anledning at oplæse et Stykke af Motiverne til Straffeloven. Det hedder deri, at „man har villet ramme ikke blot saadanne Krænkelser af Sædeligheden, der give offentlig Forargelse, men ogsaa de Tilfælde, hvor Noget, som groveligt krænker Andre ved at saare deres Blufærdighed og Sædelighedsfølelse, skjøndt der ikke kan siges at ske nogen Krænkelser af den offentlige Belansthændighed." Saa anføres derpaa nogle Exempler, nemlig af den Slags, som i Virkeligheden sker, at en Mandsperson forfølger et Fruentimmer og blotter sig for hende o. s. v. Men saa hedder det videre: "Men man har tillige ved Affattelsen søgt at betegne, at den kun angaar grove Forhøvelser mod Blufærdigheden, hvilket antydes ved Udtrykket „uterligt Forhold" eller Krænkelser af den offentlige Belansthændighed, der have en aabenbar forargelig Karakter, se Udtrykket „give offentlig Forargelse", saaledes navnlig, at simple Overtrædelser af Uanstændighedspolitiet, til Exempel at bade sig ved alfar Bei eller i Kanalerne i Kjøbenhavn, jfr. Pl. 14de Juli 1791, ikke skulde anses som henhørende under Paragrafens Bestemmelse." Det forekommer mig imidlertid, at naar man sætter ind i denne Paragraf: „eller ved uanstændige Ord, Væder eller Handlinger", faar Paragrafen et uendeligt meget videregaaende Omfang, end § 185 havde, og end det var Meningen, at den skulde have. Men derfor kunde man naturligvis gjerne vedtage den, naar det fandtes at være rigtigt. Man kunde altsaa ikke sige, at det var en Tydeliggjørelse, men man maatte sige, at det var en Forandring. Men Spørgsmaalet er altsaa, om det er rigtigt at gjøre denne Forandring. Jeg skal nu minde om to Ting, nemlig for det Første, at de Forbrydelser, som omhandles i § 185, ere offentlige Forbrydelser, Gjenstand for offentlig Raatale, og for det Andet, at Straffen

er Fængsel paa Vand og Brød og Forbedringshusarbeide. Her er hverken Tale om Bødestraf eller simpelt Fængsel eller Fængsel paa sædvanlig Fangekøjt. Nei, Vand- og Brød- eller Forbedringshusstraf, mindre kan Straffen ikke være. Denne Strafs Størrelse viser tilstrækkelig, at det, man vil ramme, har været grove Krænkelser af Blufærdigheden, har været den offentlige Forargelse, har været Uterlighed, men ikke ethvert uanstændigt Ord, som en Person, fordi han er raad og uopdragen, eller fordi han er kaad og halvdrucken, tillader sig. Jeg tror, at Enhver vil kunne sige sig selv, at dersom man virkelig for Alvor skulde sætte under Tiltale alle de Personer, der gjøre sig skyldige i, hvad der maa betegnes at være en Uanstændighed, som kan krænke Blufærdigheden, vilde der neppe være Blads i vore Fængsler til alle disse Personer. Jeg forsværer tilførelse af ikke Uanstændighed og vil saa gjerne som Noget være ridderlig Beskytter for blufærdige Kvinder, men det forekommer mig, at man kan drive den Ting for vidt. Og hvad der forekommer mig at have den allerstørste Betydning, er dette, at det synes mig, at det er sandt, hvad der blev udtalt i det andet Thing af et æret Medlem der, at man, naar man har den Slags Bestemmelser, udsætter sig for, enten at Loven bliver et dødt Bogstav, som ikke bliver bragt til Anvendelse, hvilket er meget uheldigt, eller ogsaa for at Loven skal blive misbrugt. Den fine dannede Mand gjør sig vel ikke skyldig i Uanstændighed, som kunne saare Blufærdigheden, undtagen han virkelig har en eller anden uanstændig Tanke eller Hensigt; men jeg tror ikke, det kan benægtes, at der er store Sag i vort Samfund, hvor Følelsen for den ydre Belansthændighed ikke er saa stor og udviklet, som man kunde ønske. Skulde da alle disse Personer, som i Virkeligheden paa Grund af den ikke omhyggelige Opdragelse og Uddannelse gjøre sig skyldige i Noget, der kan saare anstændige Kvinders Blufærdighedsfølelse, sættes under offentlig Tiltale og hensesættes paa Vand og Brød eller til Forbedringshusarbeide, tror jeg, det vilde se saare sørgeligt ud her i Landet. I mangfoldige Tilfælde, i de allerfleste Tilfælde, vil der ikke blive gjort Noget; man vil lukke Øiet til og ikke tage Notits af det. Men man kan ogsaa frygte for, at ved enkelte Leiligheder vil En eller Anden maasse være meget vaagen, f. Ex. i saadanne Tilfælde, hvor det kan betale sig. Jeg er bange for, at i mange Tilfælde vil en høitstaaende Mand, en rig Mand, hvorledes det nu end gaar til, slippe fri for videre Tiltale, medens derimod maasse den simple Mand vil blive attraperet. Jeg er